

Divadelní Kojedčák

aneb Tak dlouho se chodí s Kojedčákem
na záchod, až dojdou stránky

05/14
neděle
ročník 5

u čeho budete chodit na záchod dnes?

10.00/ DS Netrdlo Vyškov **LETNÍ DEN**

17.00/ **SLAVNOSTNÍ VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ DK 2014**

RADY BÁBY KOJECHUCKA NORRISE

„Pokud nejste z Kojetína a stane-li se vám, že vypadávají vám chlupy z nosu, přestaňte na půl hodiny kouřit.“

MOTTO DNE

„Divadelní Koječák je o všem okolo divadla, kromě divadelních inscenací.“

Vladimír Zajíc

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

aneb Stará Šípková, nová Blažková

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Můj milý deníčku,

v krásný sobotní den jsme se lehce opozdili s vydáním časopisu, jelikož pokračoval mírný skluz, který jsme nabrali hned první den. Teď už to dělalo asi osmnáct hodin. Zpoždění mělo vliv zejména na zvýšenou fluktuaci návštěv na Sokolovně, jelikož tam pořád někdo lezl a vyptával se, kdy už bude Koječák. Začalo to ráno v kužárně, kde jsme seděli zauzení s pytlí pod očima a Jirka Kašík z Kroměříže do nás vesele šťoural, že je všechno úplně perfektní, jenom ještě nemá v ruce Koječák, a proto by měl vycházet zhruba o půl šesté ráno. Je to hrůza, jak se to lidi naučili číst. Když jsme ten náš underground nadšeně zakládali, psali jsme si to pro sebe a nikdo jiný nejevil zájem. Klidně jsme si mohli všechny výtisky Koječáka nechat pro sebe (teda kromě těch, které jednou v rozčilení nad výsledky roztrhal hranický režisér). Teď se cítíme skoro jako Cimrman: založili jsme si časopis, ale - představte si - četli nám ho lidi.

Odpoledne probíhalo asi nejděsivější představení, co se tady kdy hrálo. Šlo o hru „Řeknu ti to v říjnu“ divadla DiGoknu z Rožnova pod Radhoštěm. Konkrétně z naší redakce to představení sice nikdo neviděl, protože jsme zrovna pilně prováděli korekturu, ale když jsme si ke konci představení pročetli texty na lavičce před Sokolkou, rozrazily se hlavní dveře, ze kterých vyletěl porotce Vladimír Fekar, proběhl kolem nás jako střela a utíkal ke svému autu, jako kdyby mu hořelo za patama. Ani nám neřekl nashledanou a soukal se do svého červeného auta neurčité značky. Celý den nám bylo líto, že jsme ho v Kojetíně tak strašně vyděsili, a měli jsme strach, co o nás bude ve Zlíně vykládat, pokud tam v té hystérii vůbec dojel... Ale před večerním představením se zase objevil v sále a tvrdil, že byl na turnaji v házené a prý teda vyhrál. Aspoň že tak.

Na závěr dne Šíra konstatoval, že si polil úplně všechny kalhoty vínem, a to by tak nejlépe vystihovalo leitmotiv celého dne.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Dokonalá svatba

Soubor: První organizace pro kroměřížskou kulturu

Autor: Robin Hawdon

Režie: Jakub Uličník a Jakub Przebinda

Dneska jsem se probudil na místě, které vůbec nevypadalo jako to, kde jsem se včera uložil ke spánku, což dávám za vinu Divadelnímu Candrbálu. ČD aka Čekejte Dlouho dnes dostaly svému jménu a já si krásně hodinu postál na nádraží v nádherném letním počasí pod hřejivým sluníčkem a štěbetajícím ptacvem hledě do blba a čekaje na vlak, který vlastně v soboty vůbec nejedzí. Ale nestěžuju si, stihl jsem dopsat včerejší rozhovory, přečíst si Frk stréca Milana a ještě přelouskat kousek Fausta. Proto si myslím, že každý by si měl po ránu takhle hodinku postát na nádraží. Počkej, cože? Mě nikdo nic neříkal, jaká recenze?

Inu, samozřejmě, První organizace pro kroměřížskou kulturu se nám dnes předvedla v tom nejlepší světle, když naše divadelní srdce oblažila lehkou komedií anglického autora Robina Hawdona Dokonalá svatba. Zápětka je typicky pro Hawdonovy hry až komicky složitá a zásobuje diváka příležitostmi ke smíchu. Točí se okolo Billa, který se ve svůj svatební den probouzí v posteli s úplně neznámou dívkou, jež je slečnou jeho přítele a svědka Toma. Následkem víru událostí popsanych v předchozím půlstránkovém odstavci, který jsem teď smazal, se pak všichni chtějí navzájem zabít (tak dobře, jenom svědek manžela a manželka milenku, ale používání hyperbol je v žurnalistice důležité) a nakonec Bill skončí s tou neznámou dívkou, do které se zamiloval.

Děj byl opravdu velmi složitý, ale vzhledem k tomu, že jsem ho i já, který přičinením Českých Drah přijel až na druhou polovinu hry, pochopil, že režisěři tady museli odvést zatraceně dobrou práci. Příběh nám totiž pořád některá z postav v rámci děje shrnovala, což беру jako divácky velmi přátelské. Přestože jsme pozorně sledovali, tak jsme si nevšimli žádných chybiček, což nás štve, protože teď nemáme, o čem psát. Ale poučili jsme se a příště někoho pošleme, aby po hercích nenápadně z hlediště házel kousky jídla a byl zodpovědný za mizení rekvizit před, během i po představení. Oni se aspoň pak můžou předvést, jak umějí improvizovat, a my budeme mít o čem psát. Diváci se pobaví a čtenáři si počtou, takže je to výhodné pro všechny, ne? Jestli máte herce rádi a chcete jim pomoci, přineste si do divadla svačinu. Mně se tato verze Hawdonovy hry líbila moc, proto jdu hned říct Monči, ať na příště připraví pěknou hromádku divadelních toustů.

David Hás

Jaroslav Fránek

Co byste řekl k vašim dnešním výkonům.

No to nemůžu říct, protože čekáme, co nám řekne porota, tak ať ji nepředbíváme. Ale byly tam samozřejmě chyby. A mělo to docela spád. Asi bych řekl, že dobrý.

Proč jste si vybrali hru Dokonalá svatba?

Popravdě s tím nápadem přišli režiséři a pak jsme zjistili, že nám to vyhovuje z hlediska obsazení, protože sehnat komedie, kde hraje víc ženských než chlapů, je docela problém.

Zmínili jste režiséry, máte jich víc?

Ano, máme dva. Jsou to herci z brněnského divadla, takže musí být dva, aby se stihli zastupovat.

Musím ale říct, že jejich spolupráce fungovala skvěle, akorát zrovna teď nemohli přijet, protože jeden je po operaci slepého střeva a druhý za něj zaskakuje na generálkách.

Co byste dělal, kdybyste se doopravdy ocitl v roli vaší postavy?

To je hodně zákeřná otázka po patnácti letech manželství. Základní pravidlo pro všechny muže říká: „zatloukat, zatloukat a zatloukat“. Určitě bych se snažil. Nabízí se ale otázka, jestli bych zachoval morální postoj a dotáhl bych svatbu.

Myslíte, že to skončilo dobře, že manželka odešla s nepořízenou?

Myslím, že určitě. Když teda budu mluvit vážně, tak je rozhodně lepší, když jsou spolu lidi, kteří se mají opravdu rádi.

Proč podle vašeho názoru byla scéna rozdělena na dvě místnosti?

Zaprvé to byla nutnost. Potřebovali jsme, aby se jedna část odehrávala v jiném pokoji. A za druhé je to i naznačení oficiální a zákulisní nemorální části děje.

Jak jste se vlastně dostal k divadlu?

To je dobrá otázka. Já jsem hrál divadlo od svých deseti let na základní škole, a protože jsem uměl nejlépe číst, tak mě vybrali do mé první divadelní role. Poněvadž jsem uměl číst lépe, než někteří osmáci.

Bojíte se verdiktu poroty?

Já se bojím jen mála věcí na světě. Jakýkoliv pozitivní verdikt nás potěší, ale přijeli jsme si sem hlavně zahrát. Když bude hodnocení míň pozitivní, tak přijedeme příště a budeme čekat, že to bude lepší a lepší.

Jaké jsou reakce diváků na vaše představení?

To je hrozně složitá otázka, protože vždycky záleží na tom, co je to za diváky. Už jsme hráli před stovkou polomrtvých diváků, kteří se celou dobu nechytali, zatímco

tady bylo padesát lidí a vytvořili perfektní atmosféru. Klobouk dolů před všemi, co dnes přišli. V sobotu dopoledne obětovat přípravu oběda a úklid...

Věra Sigmundová

Jak byste zhodnotila svůj dnešní výkon v tomto představení?

Byly tam samozřejmě nějaké výpadky textu, ale jinak se nám tady hrálo výborně, bylo tady moc milé publikum. Příjemně nás to překvapilo, protože jsme nečekali takovou účast v sobotu dopoledne.

Bojíte se verdiktu poroty?

Né, člověk má respekt, ale nebojím se. Tady nejde o život, a když nejde o život, tak...

Jak vidíte své šance na umístění?

Vysoko! Letos jsme tu poprvé, tak musíme vyhrát, ne?

Co byste dělala v roli Nevěsty v reálném

životě?

Asi by to ten ženich nerozdýchchal. Jsem docela od rány, to jste si určitě stihli všimnout, takže by to bylo velký.

Jako Milenka byste taky asi taky nedopadla dobře?

A tak víte co, ta holka za to nemůže. Rozum má mít chlap. Ona je v tom v podstatě nevinně, vždyť jste to viděli.

Proč si myslíte, že byla scéna rozdělena na dvě místnosti?

Aby to mělo lepší děj, spádovost. Myslím, že je to výborný způsob, jak dostat maximum herců na jeviště a přitom je ještě oddělit, aby každý stihl nějakou malou etudku, třeba jako když jsem stlala postel nebo když se tam Rachel maluje. Myslím si, že je pohled do druhého pokoje pro diváka zajímavý.

Stříhla byste si nějakou jinou roli?

Mám vysněnou roli, ale je těžká. Zkrocení zlé ženy! Kateřina.

Jak jste se dostala k divadlu?

Já jsem amatérsky hrála, ještě když tu běhali dinosauři. A před třemi lety mě oslovil pan Fránek, jestli bych nechtěla zase hrát. Řekla jsem mu, že při svém náročném povolání bych si stříhla nějakou malou roličku. Například věšák nebo držák. No a začínala jsem jako kurtizána, pak jsem byla královna a teď jsem to, co jsem.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Marcela Fíková

Kdo si myslíte, že nakonec spal s kým?

No, tak já myslím, že nakonec Judy s tím hlavním představitelem, který se měl

ženit.

Myslíte, že to bylo fér a že to dopadlo dobře?

Tak nevím, v rámci možností asi ano.

Proč si myslíte, že scéna byla rozdělena na dvě místnosti?

Nad tím jsem nepřemýšlela. Asi aby se nesetkávali ti, kteří se nemají potkat.

Byla jste ještě na jiném představení letos?

Ano, byli jsme na Dostavníku, který se nám líbil, a včera večer na tom Zlínu, ale ten se nám teda moc nelíbil.

Kdybyste měla srovnat ta předcházející představení s dnešním, které by vyhrálo?

Toto se mi líbilo nejvíc. Zatím.

Který z herců vám byl nejsympatičtější?

Asi úplně všichni.

Libor Novák

Kdo si myslíte, že nakonec spal s kým?

Já si myslím, že to bylo tak, jak se ukázalo na konci, že spal ženich s Judy a celé se to zamaskovalo. Skončilo to tak, jak to mělo skončit.

Takže konec byl fér?

Určitě ano. Bylo to celé postavené na tom, jak jeden druhého obelhávají a nakonec z toho vyplynulo to, co bylo na začátku jasné.

Co obecně říkáte na toto divadlo?

Bylo to velmi povedené představení, mně se líbilo moc a myslím, že patří mezi jedno z nejlepších.

Proč myslíte, že byla scéna rozdělena na dvě místnosti?

Abyste mohly správně plynout konverzace mezi různými osobami, které tam vystupovaly. A bylo to udělané záměrně tak, jakože jedni neslyší, co říkají druzí, a naopak.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

s diváky po představení

... se lidi nudí? Nuda je velkým fenoménem moderní doby a zejména mladých jedinců. Čím víc možností nám svět nabízí, tím víc se paradoxně nudíme. Možná, že vůbec žádné možnosti od světa nechceme a nudou proti světu a jeho výmyslům bojujeme!

Slovo nuda se poprvé objevilo ve slovníku v roce 1762, její kořeny ale sahají již do středověku jako ekvivalent duchovní apatie, lenosti, melancholie a poledního démona. Moderní nuda je stav, kdy strašně chcete něco dělat, ale prostě nemůžete. Je to vlastně taková psychologická paralýza. Z toho je pak člověk neklidný a letargický. Nudologové jednohlasně tvrdí, že se nuda rozšiřuje čím dál víc, s čím dál

větším rozmachem konzumní individualistické třídy. Důvodů je k tomu několik. Patří mezi ně zejména stále se opakující stereotyp a pasivní styl blahobytného života. Takže se vlastně nudíme proto, že se máme dobře, a to je dobře.

Nuda je všude kolem nás a jen těžko se před ní utíká. Je i v Kojetíně, a dokonce i na Sokolovně! Naše redakce se chvílemi nudí tak, že neví, do čeho by píchla a válí se na matracích nebo před Sokolkou v trávě. Obsluha na baru se nudí tak moc, že z nudy vaří a krmí celý sokolovský ansábl, takže nemusíme chodit na obědy k babičce. Vedení Sokolovny se kupodivu taky nudí, což jsme vydedukovali z toho, že se nás každý den co půl hodiny ptají, kdy už bude hotovej Koječák. No a největší sranda je, jak se nudí naši čtenáři. Dospělo to tak daleko, že nám někteří začali posílat výhrušné dopisy s dotazem, proč se jako ještě neobjevili na stránkách našeho časopisu. Došlo nám, že jeho věhlas už je tak velký, že v něm všichni chtějí být, a kdo v něm není, jako by nebyl. Pro příklad uveďme naši spolužačku a současnou kamarádku Sabinu Coufalovou, která si dnes stěžovala, že o Blable píšeme pořád, ale o ní nic. Tímto se hluboce omlouváme a zdravíme Sabču i její kompromitující kočku. Doufáme, že ani jedna nemá toxoplazmózu! Nudě zdar.

VERNISÁŽ

aneb Básník Michal Talo, kreslíř Jan Žmolík a muzikant Martin Přichystal

V sobotu proběhla v rámci Divadelního Kojetína vernisáž obrazů Jana Žmolíka, autorské čtení Michala Talo a koncert Martina Přichystal. Tento bohatý bonus program se odehrál mezi odpoledním a večerním představením v předsálí Sokolovny za poměrně bohaté účasti široké veřejnosti.

Jan Žmolík je tvůrcem Divadelního Koječáka známý již léta. Čtenáři o něm také ví a možná o tom ani neví. Je totiž autorem obrázků na titulních stranách DK. Honza je spolužákem Kuby Šírka, který si na vysoké škole v Brně před několika lety všiml, že Honza má asi talent, a navrhl mu spolupráci s naší redakcí. Honza s námi dodnes spolupracuje, za což jsme moc rádi! Jeho originální obrazy jsou doposud vystavené v prostorách Sokolovny a pro případné zájemce jsou k dispozici k prodeji za velmi příznivou cenu. Zájemci necht' se hlásí komukoli na kultuře.

Michal Talo je zase kamarád našeho oblíbeného stréca Milana, co píše ty srandovní frky. Znají se už ze střední školy z Luhačovic, což už je, pravda, nějaký ten rok. Pořád jsou ale v kontaktu, a tak pozval Milan Michala do Kojetína, aby u nás přednesl své autorské básně. Michal je původem z Chebu, studoval dvě vysoké školy na Moravě, ale už šestým rokem působí v Praze, kde se žíví převážně jako průvodce. Má rád guerilla poezii a staví se proti jejím komerčním formám. Michalovy básně se vyznačují glosováním společnosti, života, ale také sebe sama, a to všechno v kapku drsnější formě. Holt život je také drsný.

Michal Talo

Je ti zle a jsi ve splínu? / Nejspíš léčíš kocovinu.

Sex je morální / I ten orální.

Martin Přichystal, rovněž dobrý kámoš Milana Zahradníka, přijel k překvapení všech stopem až z Čech pod Kosířem. Přichystal si pro nás hudební vložku v podobě hry na akordeon čili harmoniku, při čemž doprovodil sám sebe zpěvem.

DÍVKA ČÍSLA 5

PŘEPADENÍ NA PATŘE

aneb Rozhovor s dramaturgem, publicistou a dramatikem Vladimírem Zajícem

Na střední škole jste studoval zeměměřičství a geodesii. Proč jste se tomuto oboru dále nevěnoval a utekli jste k umění?

Je to velice jednoduché. Měl jsem v těch letech zákaz studia. Díky mému tatínkovi, který měl spoustu známých, mě vzali alespoň na zeměměřičskou školu. Utěšoval jsem se tím, že Old Shatterhand byl taky zeměměřič. Tu práci jsem potom vykonával nárazově asi do třiceti nebo dvaatřiceti let, a pak se mi po různých dlouhých peripetiích podařilo prorazit bariéry, takže jsem mohl vystudovat dálkově dramaturgii na DAMU.

Takže to zeměměřičství byla určitá z nouze cnost...

Ano. Mezitím jsem ještě dělal všelijaké věci a ty práce jsem dělal opravdu rád, protože Jack London je můj vzor. Takže jsem dělal všechny různé profese: jezdil jsem s hovnocucem, kácel stromy u cesty, uklízel jsem, jezdil jsem jako závozník. A hodilo se mi to do budoucnosti.

To by mohla být částečně i odpověď na naši další otázku: kam chodíte na všechny náměty pro vaše knížky, hry nebo rozhlasové hry?

Mě vždycky zajímala etnografie, a to úplně primárně. Ale protože kromě češtiny vůbec nejsem na jazyky a všude ve světě jsem se domluvil rukama-nohama, tak jsem věděl, že mě na ten obor nevezmou. A protože divadlo spojuje všechno - vizuální, výtvarnou a literární složku, tak jsem pochopil, že pro mě bude nakonec nejlepší. Už odmala nás tatínek tahal po všech divadlech a kulturních událostech, takže jsme s mými sestrami žili v poměrně bohatém kulturním ovzduší. Obě mladší sestry skončily jako výtvarnice. Ty to měly horší, nedostaly se ani na tu střední, takže si vše musely dodělávat daleko déle než já.

Čím se vaši rodiče živili, že byli tak kulturní?

Maminka byla ekonomka. Jedna z jejích dcer po ní zdělila smysl pro číslice, zatímco já a nejmladší sestra umíme jen malou násobilku. Tatínek původně začal s tím, že bude psát. Ale protože pochází ze zchudlého rodu z jižních Čech, nevyšlo to, byť tátu chtěl dotovat pan farář. Tatínek se vyučil krejčím. Ale díky mnoha svým známostem odešel do Prahy, kde měl klientelu mezi divadelníky, malíři a literáty, takže jsme v tomto měli štěstí.

Co se týče vašich koníčků, dočetli jsme se, že rád fotografujete. Věnujete se tomu koníčku? Co rád fotíte?

Já už aktivně nefotím strašně dlouho. Od té doby, co se mi podařilo dodělat školu. Dřív jsem fotil hlavně divadla, a to amatérská i profesionální. Měl jsme dvě výstavy – jednu v Praze a druhou v Brně. Pak jsem se zabýval fotografováním architektury, tedy konkrétně detaily staveb. Jeden čas, když jsem neměl práci, tak mě na půl roku zaměstnali archeologové a já jim fotil vykopávky, třeba v Ungeltu.

A to jste fotil na analog?

Kdepak, to tenkrát nebylo. Tehdy byly normální zrcadlovky. Museli jsme se naučit udělat z jednadvacítky filmu jednatřicítku, převolávat a přefotografovat...

Spolupracovali jste s řadou divadel, jako například Divadlo Radost nebo divadlo v Českých Budějovicích. Spolupracujete teď s nějakým divadlem?

Spolupracoval jsem třeba i s divadlem Most a léta jsem byl v divadle DRAK. Všechno to odumřelo, protože jednak nikdo z nich nemá moc peněz, takže si hry raději píšou sami, a možná taky některé věci už nejsou IN. Díky DRAKu jsem se dostal do Ameriky, kde jsem zahajoval jeden festival. Pak jsem taky spolupracoval na jedné inscenaci v Atlantě. Potom jsem odjel do Austrálie, protože tehdy byly najednou peníze. Tam se konal festival dlouhý dva měsíce a měl jsem tam známého, a tudíž kde bydlet. Od divadla jsem tam pak utekl, protože mě seznámili s Aboriginci, se kterými jsem se nějakou dobu potuloval. Aboridžinci mají v Austrálii vysokou školu, kde mají počítače, literaturu a taky malířství. A protože činohra jim nic neříká, ale loutkové divadlo ano, tak jsem se tři dny po tom všem putování mohl takto využít.

Jak jste se s nimi domlouval?

Při putování jsme se domlouvali rukama-nohama a nejzajímavější byl týden, kdy hráli na didžeridu, čímž vyprávěli, já poslouchal a maloval do písku panáčky a to, co jsem viděl. A oni souhlasili, že kreslím příběh, který oni předávají. Mají taky nádherné mýty, které mě zaujaly. Pak mi kolegyně z DRAKu, která do Austrálie už dávno emigrovala, některý věci překládala.

Čemu se teď aktuálně věnujete?

Dodělal jsem jednu hru pro Český Rozhlas. Je to asi dvanáctá hra, kterou ode mě Praha vzala. Připravuji jednu hru k příležitosti výročí Jana Husa. Pro Libice nad Cidlinou jsem napsal takovou hru o Husovi, ale Hus tam nevystupuje, protože to každého skolí. Je to o tom, že uprostřed bitvy u Lipan se v roklině usadí komedianti, a když zjistí, kde se vlastně ocitli, tak se snaží zachránit sebe i ostatní tím, že přehrávají, jak to bylo v Kostnici. Oni se tam pak hádají stejně jako my dnes, jak to vlastně bylo a kdo měl pravdu.

To si pak musíme poslechnout.

Teď třeba Rozhlas vysílal pohádku Kmotříčka Smrt. Před rokem běželi Darebáci, což je western.

Abychom se také dotkli naší divadelní přehlídky – dokázal byste nějakým způsobem srovnat amatérské divadlo s profesionálním? Jaký je mezi nimi rozdíl?

Není v tom žádný rozdíl. Buď je divadlo dobré, nebo je špatné. Amatéři jen mají tu nevýhodu, že své herecké dovednosti musejí získávat dlouho. Herec, když vyjde z DAMU, je technicky vybaven. Ví, co a jak. Člověk se ale učí celý život. Na druhou stranu amatérské divadlo má svobodu v tom, co bude hrát, jak dlouho to bude zkoušet a kam to dovede. A říkám to i proto, že jsem měl deset let v Praze vlastní soubor. Byl to soubor ovlivněný Grotovským a jmenoval se ANFAS.

Na závěr by nás zajímalo, jak se vám líbí na přehlídce a co říkáte na Divadelní Koječák?

Váš časopis mě baví. Je o všem, co je okolo divadla, víc než o samotných inscenacích, za což jsem docela rád. To se přiznám. A jak se mi tu líbí? Je tady příjemně a zatím až na jednu výjimku nebyl žádný průšvih. A dnešní odpolední autorské představení Řeknu ti to v říjnu bylo nejpříjemnější v tom, že bylo první, u kterého jsem se nepodíval na hodinky.

SZUKAM CHWAŁY NA SCENIE 4

Co sem si do deníku zapsala pak:

W Nowym Jorku, zdałem sobie sprawę, jak smakuje życie! Když sem se ráno probudila na chodníku před barem se sukňou o metr výš, než se na hvězdu patří, motali se kolem mě nějací asi Indi, fotili si mě a taky mi přivezli nějaký dary. Nejsem blbá, vždyť to vypadlo jak rozebráný kombajn z naší dědiny, tak sem týhle divný kultuře podepsala ten vozík, ve kterém to táhli, a pak všichni odtáhli. Není se čemu divit, tož západ – to je jeden velkej mišmaš typů různých barev. Jak sem zjistila, těch Indů je tu vůbec dost.

Tož cítím se nějaká polomáčená. Pochopila jsem ale, že v Nowym Jorku je moje místo. Jak sebou pomalu smýkám náměstím, tu mě zastaví zas ten týpek s kamerou. Prý jestli jsem si to nerozmyslela s těma mýma zemniakama a filmem, a pak přidal, že je také nějaké rozteklé. Asi jakási lichotka tu ve městě, tomu ja jako moc nerozumim.

Tož to musí být boží přání, zase mi nabízí roli. Jiný producent mě zatím neobjevil, tak sem začla vyjednávat o tom, kolik zarobím peněz. Takže sme se dohodli na dvou dolarech. To jako nevím přesně, kolik je, ale nebudu tu před producentem dělat, že nejsem hvězda, když sem, ne? Sbalila sem prachy a jeli sme natáčet do exteriérů do lesa... Ty prachy pak vyměním za zloté a z toho, co mi zbyde, postavím mamě lázně.

Tak teď jako sedím zas na nádrů. Tož mise Nowy Jork byla úspěšná. Zazářila sem na festivalu a ještě natočila film. Jo a všechno pude na americký trh, takže můžu jako čekat velký úspěchy přímo v Hollywoodu. Co ja, hvězda jako ja si vždycky poradí. Dziękuję Kojetine!

NÁPOJOVÉ OKÉNKO BÁSNÍKA MICHALA TALO

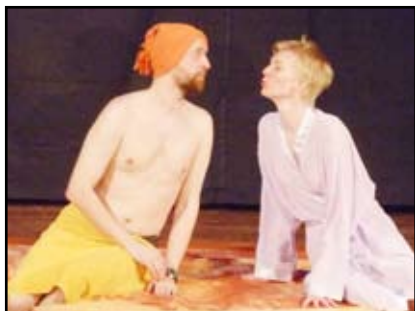
Co nejraději pijete?

„Čistou vodu. Anebo kolu. To víno, co mám teď v ruce, to jsem dostal u vás darem. Já nejsem alkoholik, tedy alkohol moc nepiju. Moc mi to nesvědčí, vždycky se po tom osypu. Pokud je nějaká významnější příležitost, tak si rád dám Jägermeistera, to je moje oblíbené.“

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Řeknu ti to v říjnu

Soubor: Divadlo DiGoknu

Scénář, režie: František Kreuzmann, Ilona Zámečnicková

Herci z divadla DiGoknu si asi myslí, že tady v Koječáku máme práce málo, a tak nám uprostřed sobotního odpoledne představili druhou ze svých autorských her s názvem Řeknu ti to v říjnu. Hlavními představiteli jsou dva lidé ke čtyřicítce, ona je

zoufalá žena neschopná seznámit se a on puntičkářský maminčin mazánek. Hra dále sleduje jejich roztomilou a často trapnou snahu o sblížení, avšak maminka přece není někdo, koho můžete kvůli lásce jenom tak odkopnout. Zvláště, je-li vám třicet sedm. Ono ani v sedmnácti to není lehké, maminka je zkrátka maminka.

Jak už bylo řečeno, a nehádejte se se mnou zase, že nebylo, jedná se o hru autorskou, za což divadlu patří naše veliká poklona, neboť pokud bychom ji měli kriticky hodnotit, tak byla napsána velmi pěkně. Jako rekvizity divadlu bohatě postačily čtyři kvádry, z nich dva velké, totiž půl krát půl krát dva metry, a dva malé, asi půl krát půl krát metr. Pouze s nimi, malou skleněnou vázou, kytkou a mobilem si vystačili vlastně po celou dobu představení. Herci byli jenom dva, ale stačili zabavit celé publikum, tedy asi těch šedesát nebo sedmdesát lidí, což je 30 až 35 lidí na herce. Když si vezmete skoro plný sál (takových 200 lidí) a deset herců na podiu, tak vám matematickým výpočtem vyjde (dle mé karkulačky) 20 lidí na herce, což je méně! Nu, divadlu Jdi-k-oknu, jak by ho spisovně opravila naše korektorka Hadička, přejeme hodně štěstí do budoucna a ještě vyšší poměr diváků k hercům.

David Hás

Ilona Zámečnicková

Jaký máte pocit z hraní této hry?

Výborný. Nás hraní tady v Kojetíně strašně baví a pocit máme dobrý. Je pravda, že je tady hodně velké jeviště a velký sál, ale hrálo se nám dobře.

Tohle je vaše autorská hra, že?

Ano, psala jsem ji společně s kolegou Františkem Kreuzmannem. Ona vlastně vychází z takové etýdky, kterou jsme dělali před třemi lety na jednom workshopu, a ta etuda nás bavila a zaujala nás. Říkali jsme si, že bychom z toho mohli udělat celý příběh, a tak jsme to my dva s Františkem sepsali.

Jaké si dáváte naděje na umístění?

Upřímně, my nejezdíme na festivaly vyhrávat, my si chceme pořádně zahrát. Když se podaří, že se nějak dobře umístíme nebo postoupíme, tak je to samozřejmě příjemný bonus, ale nejezdíme s tím, že musíme vyhrát.

Byla byste ochotna celou hru přepsat, kdyby vám ji porota nějak shodila?

Stoprocentně ne, takhle jsme to prostě napsali. Jsou tam naše věci, je to autorská hra, a my víme, proč tam ty věci takhle jsou. Jsou tam i naše zážitky ze života. Takové ty technické věci bychom samozřejmě rádi zlepšili, ale celou hru nepřekopeme, to by potom byla úplně jiná hra.

Když jste hru psali, inspirovali jste se reálnými postavami, nebo jsou úplně vymyšlené?

To jste mě úplně zaskočil. Neinspirovali jsme se nikde. Vždycky ty inspirace nějaké jsou, třeba z filmu, ale neexistuje žádná reálná žena, podle které bychom napsali Lídu. Je to spíš „mišmaš“, ať už našich zážitků nebo inspirací z filmů.

Co říkáte na kojetínské publikum? Smáli se dostatečně?

(Smích) Otázka je, co znamená „smát se dostatečně“. To je těžké říci. Netroufám si posoudit, jak se smáli. S kolegou jsme jen usoudili, že tento prostor je dost velký a je pro nás je těžší ho obsáhnout. Ale co se týče lidí, hrálo se nám zkrátka dobře. On je rozdíl mezi „smíchem“ a „smíchem“. Někdo se může upřímně smát decentně a někdo se může celou dobu hlasitě řehtat, ale přehrávat to.

Takže záleží na charakteru diváka?

Já si myslím, že ano. Vidím to i u sebe, že se můžu vnitřně bavit, ale na venek se nesměju nahlas. Je těžké to posoudit, protože to, jak hlasitě se člověk směje, se nedá brát jako ukazatel.

Co byste řekla na diváckou účast?

Ta mě trošičku mrzí. Na představení před námi bylo o něco více lidí. Ale už jsme hráli i pro menší publikum. Myslím si, že co jezdíme po přehlídkách, tak tohle je taková trochu lepší účast.

Po kolikáté tu hru hrajete?

Tuhle hru hrajeme počtvrté.

Myslíte, že jste se zlepšili oproti prvním představením?

Tak určitě. Ale myslím si, že si to spíš víc užíváme, člověk je v té své roli jistější. Ne, že bychom byli lepší, ale je to pro nás větší zábava a lepší prožitek.

Jak byste se zachovala, kdybyste v reálném životě potkala takového muže, jako je ve vaší hře?

Já bych takového závisláka na mamince asi nezkousla. Myslím si, že bych mu brzo řekla, ať jde... zpátky za maminkou.

Zhlédla jste se v nějaké z postav ve hře?

Ne, myslím si, že ne. Máme společné to, že jsem taky tak rázná, řekněme živá. Ale nemůžu říct, že jsem stejná. Prostě nehraju sama sebe.

Máte nějakou představu, jak by příběh mohl pokračovat ještě po konci divadla? Jestli se vzali a jak to s nimi dopadlo?

Když jsme to psali, brali jsme to tak, že se vzali. Ale líbí se nám, že jsme to nechali otevřené, aby si to mohl divák domyslet.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Slaměná židle

Soubor: Divadelní spolek Kroměříž

Autor: Sue Glover

Režie: Vladimír Mátl

Konec sobotního dne byl zahájen ve znamení dramatického představení Slaměná židle v provedení Divadelního spolku Kroměříž, který se pravidelně účastní našich postupových přehlídek už od roku 2006.

Děj začíná ve chvíli, kdy se skotský pastor se svou novopečenou mladičkou manželkou Isabelou ocitne na ostrově Hirta, ležícím na severu Velké Británie, aby zde šířil víru. Ostrov je nejprve téměř opuštěný, ledový až nepřátelský, ale později to trochu změní dvě další postavy – Isabela a její muž. Jednou z nich je lady Rachel, šílená šlechtična odsunutá do ústraní svým manželem, aby dožila svůj život na pustém ostrově. Rachel je závislá na jediné židli na ostrově a na své imaginární lištičce, o které se později dovídáme, jaképak prováděla nepravosti. Například když kousla manžela lady Rachel do

zadnice. Zvláštní. Poslední postava nese jméno Ona a je to služebnice lady Rachel.

Rachel pak začíná v nově příchozím páru vidět šanci, jak se dostat z tohoto vězení ven a dát svým známým v Edinburghu vědět, že neumřela. Mladičká Isabela je od začátku bombardována útržky vyprávění z raného milostného života Rachel a pod tlakem se začne více zajímat o svého manžela, za kterého se provdala pouhý den před odjezdem na ostrov. Rachel je plna rozporů, protože na jednu stranu vzpomíná na vášnivé noci strávené se svým manželem, avšak na druhou stranu ho nenávidí, protože ji vyměnil za jiné a uvěznil daleko od domova.

Celé představení bylo mistrně zpracované čtyřmi herci a jejich výkony jim snad všichni diváci do jednoho uvěřili do poslední kapky. Celé drama jsme spolkli i s navijákem a někteří při srdceryvných scénách dokonce i brečeli. Neméně chvály si pak zaslouží ozvučení a velmi propracované kulisy, které měly pouze jedinou mouchu: musely se začít umisťovat už dvě hodiny před představením.

Pan Jan Tabara

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Jana Štěpánová, Jana Hostičková, Klára Havránková, Ondřej Buchta
Co říkáte na váš dnešní výkon?

Byla tam trošku taková deka. Teď přemýšlíme, z čeho ta deka byla.

No, ony tam byly deky všude. Na zemi, na žebřících...

Ondřej: Asi příliš mnoho látek na scéně.

Jana Š.: Já z toho mám dobrý pocit, hrálo se nám dobře. My jsme se na to těšili a diváci reagovali, takže jsme se na jevišti s divákem potkali. Za mě dobrý.

Ondřej: Taky se mi hrálo skvěle, o tom

žádná.

(Ke zbylým dvěma) Vy se nevyjádříte?

Klára: My se vyjádříme u další otázky.

Jaké si dáváte šance u poroty?

Klára: Jako vždy velké. Porota je převážně mužská a my jsme převážně ženské, takže já si dělám naděje velké.

Ondřej: Já se tu vyjímečně nesvlékám, ani nepadám, takže tam by mohlo být taky velké plus.

Jana H.: Já vůbec nevím.

Ondřej: Já jsem se jenom bál, abych po té látce nesklouzl až do publika.

Proč jste si vybrali zrovna tuhle hru?

Jana Š.: Tuhle hru jsme si vybrali, protože se mi líbila. Přišla jsem s ní já. Měla jsem ji pod kůží už dlouho. Od té doby co dělá Uherský Brod Tulení Ženu. Slaměnou židli jsem chtěla dělat už asi před rokem nebo dvěma, ale nedali jsme dohromady ani režiséra, ani herce, tak jsme to tak postupně odkládali a tento rok se to sešlo. Láďa Mantl nám kývl, že jo, a my jsme si taky řekli, že jo.

Jaké další hry ještě hraje?

Momentálně máme na repertoáru devět her. Máme Boha masakru, Mikve, Dovolenu po česku, Báječnou Annu, pohádku Čáry báby Cotkytle, pohádku O Honzovi a hloupé víle Rozárce a v květnu budeme premiérovat detektivku Agathy Christie Vražda na faře.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Lenka Sasínová

Jak byste zhodnotila představení, které jste právě viděla?

Právě jsem mluvila s kolegou o tom, že bych ho nechtěla hodnotit. Profesionální výkon, ale neoslovilo mě to. Nádherná scéna a skvělý výkon, přesto to bylo plytké.

Je to příběhem nebo výkony herců?

Ne, chyběla mi tam jiskra a napětí. Řekla bych, že je to dobře technicky zpracované, ale bez srdíčka. Já mám ráda emoce a když je lidé ukážou a tady jsem je viděla zahrané.

Co měli podle vás představovat ti černí ptáci?

To může mít víc rovin. Každý člověk má jinou fantazii a každý se bojí něčeho jiného.

Kolem čeho se točil děj této hry?

Problémy lidí žijících v izolaci, dalo by se říct. Ať už si tu izolaci přáli, nebo ne.

Proč si myslíte, že byla lady odvezena na ostrov?

Tam je možné vybrat si víc věcí. Ona zjistila, že se děje něco špatného a eventuelně by to mohla vyrazit. Asi se jí nelíbilo, jak se chová její manžel.

NÁPOJOVÉ OKÉNKO PANA MATĚJČKA

„Teď zrovna piju kofolu. (My tomu tak taky říkáme, pozn. red.) Ono to sice vypadá jako něco jiného, ale je to opravdu kofola. No, a když piju, tak piju něco jako vínečko červené, nejlepší je jihomoravské. Teď jsem si v Albertu koupil Milotice a Šardice a těšil jsem se, jak si dám moravské víno. Ale když jsem to otevřel, tak jsem zjistil, že je to Itálie. Takže jsem si dal italské a bylo... také červené. Já jsem se právě nalákal na ta česká a moravská vína, ale holt jsem byl zase oklamán. Ale celkem se to dalo. Zdravotní sklenku si dám ob den, i když vína se doporučují dvě deci denně. Samozřejmě se to nesnažím dodržovat tímto způsobem pravidelně. Občas se to musí zředit. Takže tou kofolou.“

REFLEKTOR

aneb Dokonalá svatba, Řeknu ti to v říjnu a Slaměná židle

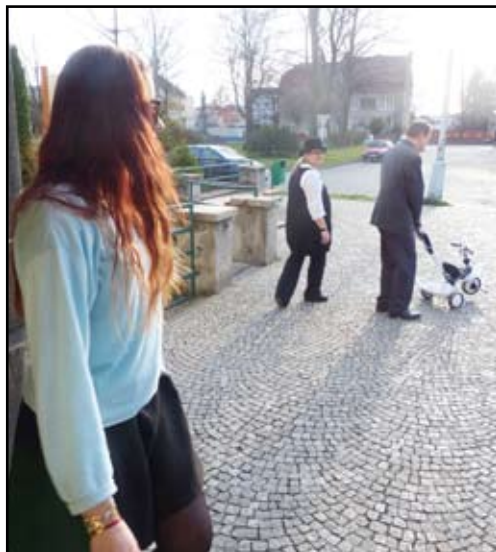
Když se setká muž se ženou, smrdí to minimálně dramatickou situací. Ale to je pro divadlo přece dobrá věc. Situace! Někdy s rysy tragickými, jindy zase komickými až fraškovitými. Nenašli bychom na této přehlídce snad žádnou hru, v níž by se vztah muže a ženy neřešil. Je to prostě motor divadla. Hry o dinosaurech by nejspíše také publikum zajímaly zejména v okamžiku, kdy by šlo o to, který dinosaurus s kterou. Určitě by na to chodilo více lidí než na film o stravování dinosaurů.

Sobota byla dnem svatebním. Nejdříve jsme byli vtahováni do Dokonalé svatby, která k dokonalosti sic nedošla, ale aspoň po nesmělém oťukávání Lídy s Ludvíkem řekli si někdy v říjnu, nebo snad v listopadu?, ono pověstné ano, které z normálních chlapů dělá ženichy a z normálních holek nevěsty. A konečně ve Slaměné židli se novomanželé Setonovi pokouší žít na ostrůvku od civilizace odtrženém. Koneckonců ani v neděli se postavy Zdar a Nezdar neubrání soutěži o jistou ženu, která se zničehonic mezi těmi dvěma muži zjeví. Pro mě zvítězil Ludvík s Lídou nad ostatními svatebčany toho sobotního dne. Byli jako malované postavičky, rozanimované. A přitom zároveň tak lidské. Úsměv na tváři vyvolávali svými trapnými rozpaky.

Kdyby nám třeba Evropská unie, nebo nedej bože Putin, zakázala hry o vztazích mezi mužem a ženou, dramaturgie by se rapidně zúžila. Možná bychom jako jinotajné hry uváděli hru O pejskovi a kočičce a přiřazovali bychom k nim všechny možné i nemožné příběhy, které se vlezou na stůl.

Vladimír Fekar

DIVADELNÍ SVAČA A TŘÍKOLKA

David Dvořák/David Hás/Hana Hášová/Michal Kraus/Klára Krčmařová/Milan Ligač/
Tereza Panáková/Hana Svačinová/Jakub Šírek/Jan Tabara/Milan Zahradník
design / sazba: Jan Žmolík, Lubomír Budný / Jakub Šírek
tisk: MěKS Kojetín, 2014, 100 ks, zdarma

http://www.mekskojetin.cz/meks_prehlidka.php

[www.facebook.com/MěKS Kojetín](http://www.facebook.com/MěKS_Kojetin)

[www.facebook.com/Divadelní Koječák](http://www.facebook.com/Divadelni_Koječák)